

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 55

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52
27 lutego 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 160/2009 z dnia 23 lutego 2009 r. zmieniające warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich** 1

- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 161/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw..... 9

- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 162/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniające załączniki od III do X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych gąbczastych encefalopatii ⁽¹⁾** 11

- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 163/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniające załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii ⁽¹⁾** 17

- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 164/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 951/2006 w zakresie dowodu przybycia do miejsca przeznaczenia w odniesieniu do wywozu pozakwotowego w sektorze cukru** 19

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2009/161/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 25 września 2008 r. w sprawie zatwierdzenia w imieniu Wspólnoty załącznika nr 8 do Międzynarodowej konwencji w sprawie harmonizacji kontroli towarów na granicach 21

Komisja

2009/162/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniająca decyzję 2005/51/WE w odniesieniu do okresu, w którego trakcie można wprowadzać do Wspólnoty glebę skażoną pestycydami lub trwałymi zanieczyszczeniami organicznymi w celu jej odkażenia (notyfikowana jako dokument nr C(2009) 1174) 40

2009/163/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniająca decyzję 1999/217/WE w odniesieniu do rejestru substancji aromatycznych używanych w lub na środkach spożywczych (notyfikowana jako dokument nr C(2009) 1222) ⁽¹⁾ 41

III Akty przyjęte na mocy Traktatu UE

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

- ★ Wspólne stanowisko Rady 2009/164/WPZiB z dnia 26 lutego 2009 r. przedłużające obowiązywanie środków wspierających skuteczne wykonanie mandatu Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Byłej Jugosławii (MTKJ) 44

Nota do czytelnika (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 160/2009

z dnia 23 lutego 2009 r.

zmieniające warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 283,

uwzględniając Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich, w szczególności jego art. 13,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję w następstwie konsultacji z Komitetem ds. Regulaminu Pracowniczego,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Trybunału Sprawiedliwości,

uwzględniając opinię Trybunału Obrachunkowego,

a także mając na uwadze, co następuje:

(2) Obecnie posłowie zatrudniają swój personel bezpośrednio na podstawie umów podlegających prawu krajowemu, natomiast Parlament Europejski zwraca im poniesione koszty do wysokości ustalonej maksymalnej kwoty.

(3) W dniu 9 lipca 2008 r. Prezydium Parlamentu Europejskiego przyjęło środki wykonawcze do statutu posła do Parlamentu Europejskiego. Zgodnie z art. 34 wspomnianych środków wykonawczych posłowie korzystają z pomocy:

a) „akredytowanych asystentów parlamentarnych” zatrudnionych w jednym z trzech miejsc pracy Parlamentu Europejskiego na specjalnych zasadach prawnych przyjętych na podstawie art. 283 Traktatu i których umowy są zawierane i zarządzane bezpośrednio przez Parlament Europejski; oraz

b) osób fizycznych mających wspierać posłów w państwach członkowskich, w których zostali wybrani, i które zawarły z tymi posłami umowę o pracę lub umowę o świadczenie usług zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie oraz zgodnie ze wspomnianymi wcześniej środkami wykonawczymi, dalej zwanych „asystentami lokalnymi”.

(1) Zgodnie z art. 21 decyzji 2005/684/WE, Euratom Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2005 r. przyjmującej statut posła do Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾, posłowie mają prawo do pomocy osobistych współpracowników, których sami sobie dobierają.

(4) W przeciwieństwie do asystentów lokalnych, akredytowani asystenci parlamentarni, co do zasady, przebywają poza swoim krajem. Pracują w pomieszczeniach Parlamentu Europejskiego w środowisku europejskim, wielojęzycznym i wielokulturowym i wykonują zadania bezpośrednio związane z pracą jednego lub kilku posłów do Parlamentu Europejskiego w ramach pełnienia przez nich funkcji posłów do Parlamentu Europejskiego.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 16 grudnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 262 z 7.10.2005, s. 1.

- (5) Z powyższych względów oraz w celu zapewnienia przejrzystości i pewności prawa za pośrednictwem wspólnych przepisów, należy zadbać o to, by akredytowani asystenci parlamentarni byli zatrudniani na mocy bezpośrednich umów z Parlamentem Europejskim. Dla odróżnienia asystenci lokalni, w tym asystenci pracujący dla posłów wybranych w jednym z państw członkowskich, w których znajduje się jedno z trzech miejsc pracy Parlamentu Europejskiego, powinni być nadal zatrudniani zgodnie ze środkami wykonawczymi do statutu posła do Parlamentu Europejskiego przez posłów do Parlamentu Europejskiego na mocy umów zawartych zgodnie z prawem krajowym mającym zastosowanie w państwie członkowskim, w którym zostali wybrani.
- (6) Akredytowani asystenci parlamentarni powinni zatem podlegać warunkom zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, ustanowionym rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68⁽¹⁾, tak aby można było uwzględnić ich szczególną sytuację, szczególne zadania, które mają wykonywać, oraz specyficzne obowiązki i zobowiązania, które muszą spełnić wobec posłów do Parlamentu Europejskiego, dla których mają pracować.
- (7) Wprowadzenie tej szczególnej kategorii pracowników nie ma wpływu na art. 29 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich, ustanowionego rozporządzeniem (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68, zwanego dalej „statutem”, który przewiduje, że konkursy wewnętrzne są otwarte jedynie dla urzędników i pracowników czasowych i żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie może być interpretowany jako udzielający akredytowanym asystentom parlamentarnym uprzywilejowanego lub bezpośredniego dostępu do stanowisk urzędników lub innych kategorii pracowników Wspólnot Europejskich lub do konkursów wewnętrznych na takie stanowiska.
- (8) Jak w przypadku personelu kontraktowego, art. 27–34 statutu nie mają zastosowania do akredytowanych asystentów parlamentarnych.
- (9) Tak więc akredytowani asystenci parlamentarni powinni być jedną z kategorii innych pracowników, swoistą dla Parlamentu Europejskiego, w szczególności wobec faktu, że udzielają oni, pod kierownictwem i zwierzchnictwem jednego lub kilku posłów do Parlamentu Europejskiego oraz w stosunku opierającym się na zasadzie wzajemnego zaufania, bezpośredniej pomocy temu posłowi lub tym posłom w ramach pełnienia przez nich funkcji posłów do Parlamentu Europejskiego.
- (10) Wobec powyższego należy zmienić warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich, tak aby włączyć tę nową kategorię innych pracowników, uwzględniając z jednej strony szczególny charakter zadań, funkcji i obowiązków akredytowanych asystentów parlamentarnych, których celem jest umożliwienie im udzielania bezpośredniej pomocy posłom do Parlamentu Europejskiego w ramach pełnienia przez nich funkcji posłów do Parlamentu Europejskiego pod ich kierownictwem i zwierzchnictwem, a z drugiej strony także stosunek umowny między tymi akredytowanymi asystentami parlamentarnymi a Parlamentem Europejskim.
- (11) W przypadku gdy przepisy warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich mają zastosowanie – bezpośrednio lub przez analogię – do akredytowanych asystentów parlamentarnych, czynniki te należy wziąć pod uwagę ze szczególnym uwzględnieniem zwłaszcza wzajemnego zaufania, które musi charakteryzować profesjonalne stosunki pracy między akredytowanymi asystentami parlamentarnymi a posłem lub posłami do Parlamentu Europejskiego, których ci asystenci wspierają.
- (12) Mając na uwadze charakter zadań wypełnianych przez akredytowanych asystentów parlamentarnych, należy przewidzieć tylko jedną kategorię akredytowanych asystentów parlamentarnych, podzieloną jednak na różne grupy szeregowania, do których asystenci tacy powinni być przypisywani na podstawie wskázówek zainteresowanych posłów, zgodnie ze środkami wykonawczymi przyjętymi na mocy decyzji wewnętrznej Parlamentu Europejskiego.
- (13) Umowy akredytowanych asystentów parlamentarnych zawierane przez nich z Parlamentem Europejskim powinny opierać się na zasadzie wzajemnego zaufania między akredytowanym asystentem parlamentarnym a posłem lub posłami do Parlamentu Europejskiego, których asystent ten wspiera. Okres obowiązywania takich umów powinien być bezpośrednio związany z okresem wykonywania mandatu zainteresowanych posłów.
- (14) Akredytowani asystenci parlamentarni powinni mieć statutowe przedstawicielstwo poza systemem, który ma zastosowanie do urzędników i innych pracowników Parlamentu Europejskiego. Ich przedstawiciele powinni występować w charakterze interlokutora wobec właściwego organu Parlamentu Europejskiego; należy przy tym uwzględnić utworzenie formalnego powiązania między statutowym przedstawicielstwem pracowników a niezależnym przedstawicielstwem asystentów.
- (15) Przy wprowadzaniu tej nowej kategorii pracowników należy przestrzegać zasady neutralności budżetowej.
- (16) Środki wykonawcze ustanowione na mocy decyzji wewnętrznej Parlamentu Europejskiego powinny obejmować dalsze przepisy dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia w oparciu o zasadę należytego zarządzania finansami zgodnie z tytułem II rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

- (17) Wejście w życie tych nowych przepisów powinno zbiec się z wejściem w życie statutu posła do Parlamentu Europejskiego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W warunkach zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich wprowadza się zmiany przedstawione w załączniku.

Artykuł 2

Wszelkie koszty bezpośrednio związane z asystentami posłów, niezależnie od tego czy są to asystenci parlamentarni akredytowani, czy lokalni, są finansowane ze środków zapisanych w sekcji budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich odnoszącej się do Parlamentu Europejskiego i przeznaczonych na finanso-

wanie pomocy parlamentarnej, których roczna wysokość będzie określana w ramach corocznej procedury budżetowej.

Artykuł 3

Nie później niż dnia 31 grudnia 2011 r. Parlament Europejski przedstawi sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia w celu zbadania ewentualnej potrzeby dostosowania przepisów mających zastosowanie do asystentów parlamentarnych.

Na podstawie tego sprawozdania Komisja może przedstawiać wszelkie wnioski, jakie uzna za stosowne w tej dziedzinie.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie pierwszego dnia kadencji Parlamentu Europejskiego rozpoczynającej się w 2009 roku.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 lutego 2009 r.

W imieniu Rady

A. VONDRA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W warunkach zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 po słowach „— specjalnych doradców,” dodaje się tiret w brzmieniu:

„— akredytowanych asystentów parlamentarnych.”;

- 2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Do celów niniejszych warunków zatrudnienia przez »akredytowanego asystentaparlamentarnego« rozumie się osobę wybraną – zgodnie z zasadą swobody wyboru, o której mowa w art. 21 decyzji 2005/684/WE, Euratom z dnia 28 września 2005 r. ustanawiającą statut posła do Parlamentu Europejskiego (*) – przez jednego lub kilku posłów i zatrudnioną na podstawie bezpośredniej umowy z Parlamentem Europejskim, aby świadczyć w pomieszczeniach Parlamentu Europejskiego w jednym z jego trzech miejsc pracy bezpośrednią pomoc posłowi lub posłom w pełnieniu przez nich funkcji posłów do Parlamentu Europejskiego, pod ich kierownictwem i zwierzchnictwem oraz w stosunku opierającym się na zasadzie wzajemnego zaufania.

(*) Dz.U. L 262 z 7.10.2005, s. 1.”;

- 3) tytuły VII i VIII obejmujące art. 125–127 stają się tytułami VIII i IX obejmującymi art. 140–142. Dodaje się nowy tytuł VII w brzmieniu:

„TYTUŁ VII

ASYSTENCI PARLAMENTARNI

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 125

1. Parlament Europejski przyjmuje na mocy wewnętrznej decyzji środki wykonawcze dla potrzeb zastosowania niniejszego tytułu.

2. Akredytowanymi asystentami parlamentarnymi nie obsadza się stanowisk znajdujących się na liście stanowisk załączonej do sekcji budżetu odnoszącej się do Parlamentu Europejskiego. Ich wynagrodzenia są finansowane z odpowiedniego działu budżetu i są wypłacane ze środków przydzielonych sekcji budżetu odnoszącej się do Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 126

1. Akredytowany asystent parlamentarny klasyfikowany jest według grup zaszeregowania zgodnie ze wskazówką udzieloną przez posła lub posłów, których dany asystent będzie wspierał w pracach parlamentarnych, zgodnie ze środkami wykonawczymi, o których mowa w art. 125 ust. 1. W przypadku grup zaszeregowania 14–19 zgodnie z art. 133, wobec akredytowanych asystentów parlamentarnych istnieje wymóg ukończenia przynajmniej studiów prowadzących do uzyskania dyplomu studiów wyższych lub posiadania równoważnego doświadczenia zawodowego.

2. Artykuł 1e statutu dotyczący środków o charakterze socjalnym i warunków pracy stosuje się przez analogię, pod warunkiem że takie środki zgodne są ze szczególnym charakterem zadań i obowiązków, które przyjmują na siebie akredytowani asystenci parlamentarni.

W drodze odstępstwa od art. 7 przepisy dotyczące niezależnego przedstawicielstwa w odniesieniu do akredytowanych asystentów parlamentarnych określone są w środkach wykonawczych, o których mowa w art. 125 ust. 1; należy przy tym uwzględnić utworzenie formalnego powiązania między statutowym przedstawicielstwem pracowników a niezależnym przedstawicielstwem asystentów.

ROZDZIAŁ 2

Prawa i obowiązki

Artykuł 127

Artykuły 11–26a statutu stosuje się przez analogię. Biorąc pod uwagę zwłaszcza szczególny charakter funkcji i obowiązków akredytowanych asystentów parlamentarnych oraz wzajemne zaufanie, które musi charakteryzować profesjonalne stosunki pracy między akredytowanymi asystentami parlamentarnymi a posłem lub posłami do Parlamentu Europejskiego, których ci asystenci wspierają, środki wykonawcze odnoszące się do tego obszaru przyjęte zgodnie z art. 125 ust. 1 uwzględniają szczególnie profesjonalny charakter stosunku pracy między posłami a ich akredytowanymi asystentami parlamentarnymi.

ROZDZIAŁ 3

Warunki zatrudnienia

Artykuł 128

1. Artykuł 1d statutu ma zastosowanie przez analogię, z uwzględnieniem zasady wzajemnego zaufania między poszczególnymi posłami do Parlamentu Europejskiego a ich akredytowanym asystentem parlamentarnym lub asystentami, przy założeniu, że posłowie do Parlamentu Europejskiego mogą opierać swój wybór akredytowanych asystentów parlamentarnych również na poglądach politycznych.

2. Akredytowany asystent parlamentarny jest wybierany przez posła lub posłów do Parlamentu Europejskiego, których ma wspierać. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek dodatkowych wymogów, jakie mogą zostać ustanowione w środkach wykonawczych, o których mowa w art. 125 ust. 1, asystent może być zatrudniony jedynie pod warunkiem, że:

- a) jest obywatelem jednego z państw członkowskich Wspólnot, chyba że organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, zezwoli na odstępstwo od tego wymogu, oraz w pełni korzysta z praw obywatelskich;
- b) wypełnił wszelkie zobowiązania nałożone na niego na podstawie przepisów dotyczących służby wojskowej;
- c) przedstawi odpowiednie gwarancje moralne wymagane do wykonywania swoich obowiązków;
- d) posiada sprawność fizyczną wymaganą do wykonywania swoich obowiązków;
- e) posiada gruntowną znajomość jednego z języków Wspólnoty oraz zadowalającą znajomość innego języka Wspólnoty w zakresie niezbędnym do wykonywania swoich obowiązków; oraz
- f) zdobył:
 - (i) wykształcenie pomaturalne potwierdzone dyplomem;
 - (ii) wykształcenie średnie potwierdzone świadectwem, umożliwiające podjęcie studiów wyższych oraz odpowiednie co najmniej trzyletnie doświadczenie zawodowe; lub
 - (iii) jeżeli jest to uzasadnione interesem służby, równorzędne wykształcenie lub doświadczenie zawodowe.

Artykuł 129

1. Akredytowany asystent parlamentarny jest poddany w służbach medycznych Parlamentu Europejskiego badaniom potwierdzającym jego sprawność fizyczną, dzięki którym Parlament Europejski zyskuje pewność, że dany asystent spełnia wymogi przedstawione w art. 128 ust. 2 lit. d).

2. Jeżeli w wyniku przewidzianego w ust. 1 badania medycznego wydana zostanie negatywna opinia lekarska, kandydat może, w ciągu dwudziestu dni od otrzymania powiadomienia o tej opinii z instytucji, zażądać rozpatrzenia jego przypadku przez komisję lekarską składającą się z trzech lekarzy wybranych przez organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, spośród lekarzy doradców instytucji. Lekarz doradca, który wydał pierwotną, negatywną opinię, zostanie wysłuchany przez komisję lekarską. Kandydat może przedstawić komisji lekarskiej opinię wybranego przez siebie lekarza. Jeżeli opinia komisji lekarskiej potwierdzi wnioski z badania medycznego, o którym mowa w ust. 1, kandydat pokrywa połowę kwoty opłat i kosztów dodatkowych.

Artykuł 130

1. Umowy akredytowanych asystentów parlamentarnych zawierane są na czas określony; w umowie określa się grupę zaszeregowania, do której został zaklasyfikowany asystent. Umowa nie podlega przedłużeniu więcej niż dwa razy podczas kadencji Parlamentu. Jeśli w samej umowie nie przewidziano inaczej oraz bez uszczerbku dla art. 139 ust. 1 lit. c), umowa ulega rozwiązaniu z końcem kadencji Parlamentu, podczas której została zawarta.

2. Środki wykonawcze, o których mowa w art. 125 ust. 1, ustanawiają przejrzyste ramy klasyfikacji, z uwzględnieniem art. 128 ust. 2 lit. f).

3. Przy zawieraniu przez akredytowanego asystenta parlamentarnego nowej umowy podejmuje się nową decyzję w sprawie jego grupy zaszeregowania.

ROZDZIAŁ 4

Warunki pracy

Artykuł 131

1. Akredytowani asystenci parlamentarni są zatrudniani w celu wykonywania zadań w niepełnym lub pełnym wymiarze czasu pracy.

2. Poseł określa tygodniowy czas pracy akredytowanego asystenta parlamentarnego, który jednak w zwykłych okolicznościach nie może przekroczyć 42 godzin tygodniowo.

3. Od akredytowanego asystenta parlamentarnego nie można wymagać pracy w godzinach nadliczbowych, z wyjątkiem nagłych przypadków lub w razie nadzwyczajnego obciążenia pracą. Artykuł 56 akapit pierwszy statutu stosuje się przez analogię. Środki wykonawcze, o których mowa w art. 125 ust. 1, mogą ustanowić zasady w tym zakresie.

4. Praca w godzinach nadliczbowych nie uprawnia jednak akredytowanych asystentów parlamentarnych do otrzymania rekompensaty lub wynagrodzenia.

5. Artykuły 42a, 42b, 55a i 57–61 statutu dotyczące urlopu, czasu pracy i dni wolnych od pracy oraz art. 16 ust. 2–4 i art. 18 obecnych warunków zatrudnienia stosuje się przez analogię. Urlop okolicznościowy, urlop rodzicielski lub ze względów rodzinnych nie wykraczają poza okres trwania umowy.

ROZDZIAŁ 5

Wynagrodzenie i zwrot kosztów

Artykuł 132

O ile przepisy art. 133 i 134 nie stanowią inaczej, art. 19, art. 20 ust. 1–3 i art. 21 niniejszych warunków zatrudnienia oraz art. 16 załącznika VII do statutu (wynagrodzenia i koszty) stosuje się przez analogię. Zasady dokonywania zwrotu kosztów podróży służbowych są ustanowione w środkach wykonawczych, o których mowa w art. 125 ust. 1.

Artykuł 133

Stawki wynagrodzenia podstawowego są przedstawione w poniższej tabeli:

Grupa zaszeregowania	1	2	3	4	5	6	7
Podstawowe wynagrodzenie przy pełnym wymiarze czasu pracy	1 619,17	1 886,33	2 045,18	2 217,41	2 404,14	2 606,59	2 826,09
Grupa zaszeregowania	8	9	10	11	12	13	14
Podstawowe wynagrodzenie przy pełnym wymiarze czasu pracy	3 064,08	3 322,11	3 601,87	3 905,18	4 234,04	4 590,59	4 977,17
Grupa zaszeregowania	15	16	17	18	19		
Podstawowe wynagrodzenie przy pełnym wymiarze czasu pracy	5 396,30	5 850,73	6 343,42	6 877,61	7 456,78		

Artykuł 134

W drodze odstępstwa od art. 4 ust. 1 ostatni akapit załącznika VII do statutu, dodatek zagraniczny nie może być niższy niż 350 EUR.

ROZDZIAŁ 6**Świadczenia z tytułu zabezpieczenia społecznego****Artykuł 135**

O ile przepisy art. 136 nie stanowią inaczej, art. 95–115 dotyczące zabezpieczenia społecznego stosuje się przez analogię.

Artykuł 136

1. W drodze odstępstwa od art. 96 ust. 3 akapit drugi i bez uszczerbku dla innych przepisów tego artykułu kwoty wyliczone z tego tytułu nie mogą być niższe niż 850 EUR i wyższe niż 2 000 EUR.

2. W drodze odstępstwa od art. 77 i 80 statutu oraz art. 101 i 105 obecnych warunków zatrudnienia minimalne kwoty stosowane do wyliczania emerytur i rent inwalidzkich odpowiadają podstawowemu wynagrodzeniu akredytowanego asystenta parlamentarnego będącego w 1 grupie zaszeregowania.

3. Artykuł 112 stosuje się wyłącznie do umów zawartych na okres nieprzekraczający roku.

ROZDZIAŁ 7**Zwrot nadpłaconych kwot****Artykuł 137**

Stosuje się *per analogiam* art. 85 statutu dotyczący zwrotu nadpłaconych kwot.

ROZDZIAŁ 8**Środki prawne****Artykuł 138**

Tytuł VII statutu dotyczący środków prawnych stosuje się przez analogię. Środki wykonawcze, o których mowa w art. 125 ust. 1, mogą przewidywać zasady uzupełniające dotyczące procedur wewnętrznych.

ROZDZIAŁ 9

Rozwiązanie stosunku pracy

Artykuł 139

1. Z wyjątkiem zgonu, stosunek pracy nawiązany z akredytowanym asystentem parlamentarnym ulega rozwiązaniu:

- a) z datą wskazaną w umowie, jak zostało to przewidziane w art. 130 ust. 1;
- b) z końcem miesiąca, w którym akredytowany asystent parlamentarny kończy 65 lat;
- c) w przypadku gdy asystent został zatrudniony, by wspierać jednego posła do Parlamentu Europejskiego zgodnie z art. 128 ust. 2, z końcem miesiąca, w którym wygasa mandat tego posła z uwagi na jego zgon, dymisję lub wszelkie inne przyczyny;
- d) wraz z upływem okresu wypowiedzenia przewidzianego w umowie, który uprawnia akredytowanego asystenta parlamentarnego lub Parlament Europejski, działając na wniosek posła lub posłów do Parlamentu Europejskiego, do przedterminowego rozwiązania umowy, uwzględniając fakt, że zaufanie jest podstawą profesjonalnych stosunków pracy między posłem i jego akredytowanym asystentem parlamentarnym, że akredytowany asystent został zatrudniony w celu pomocy. Okres wypowiedzenia trwa nie krócej niż miesiąc za każdy przepracowany rok i mieści się w granicach od 1 do 3 miesięcy. Okres wypowiedzenia nie zaczyna biegu podczas urlopu macierzyńskiego ani zwolnienia chorobowego, pod warunkiem że zwolnienie chorobowe nie przekracza trzech miesięcy. Ponadto bieg okresu wypowiedzenia zostaje zawieszony podczas urlopu macierzyńskiego lub zwolnienia chorobowego w granicach czasowych określonych powyżej;
- e) jeżeli akredytowany asystent parlamentarny przestaje spełniać warunki przewidziane w art. 128 ust. 2 lit. a), z zastrzeżeniem zezwolenia na zastosowanie odstępstwa przewidzianego w tym artykule. Jeżeli odstępstwo to nie zostaje przyznane, stosuje się okres wypowiedzenia, o którym mowa w lit. d).

2. W przypadku gdy umowa wygasa zgodnie z ust. 1 lit. c), akredytowany asystent parlamentarny jest uprawniony do otrzymania odszkodowania równego jednej trzeciej jego podstawowego wynagrodzenia w okresie od daty ustania jego funkcji do daty wygaśnięcia umowy, pod warunkiem, że nie przekracza ono wartości podstawowego wynagrodzenia z trzech miesięcy.

3. Bez uszczerbku dla art. 48 i 50, które mają zastosowanie przez analogię, stosunek pracy z akredytowanym asystentem parlamentarnym może ustać bez wypowiedzenia w przypadku poważnego, umyślnego lub wynikającego z zaniedbania niewypełnienia przez niego obowiązków. Organ, o którym mowa w art. 6 akapit pierwszy, podejmuje uzasadnioną decyzję po uprzednim umożliwieniu zainteresowanemu przedstawienia faktów na swoją obronę.

Przepisy szczegółowe dotyczące procedury dyscyplinarnej ustanowione są w środkach wykonawczych, o których mowa w art. 125 ust. 1.

4. Okresów zatrudnienia w charakterze akredytowanego asystenta parlamentarnego nie uznaje się za stanowiące »lata służby« do celów art. 29 ust. 3 i 4 statutu.”;

- 4) w art. 126, wyrażenie „z zastrzeżeniem art. 172” zastępuje się wyrażeniem „z zastrzeżeniem przepisów art. 142”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 161/2009**z dnia 26 lutego 2009 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 27 lutego 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lutego 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MA	60,0
	SN	127,1
	TN	111,3
	TR	85,4
	ZZ	96,0
0707 00 05	MA	102,4
	MK	143,3
	TR	163,9
	ZZ	136,5
0709 90 70	MA	59,9
	TR	62,9
	ZZ	61,4
0709 90 80	EG	102,8
	ZZ	102,8
0805 10 20	EG	43,7
	IL	49,2
	MA	51,8
	TN	45,8
	TR	60,4
	ZZ	50,2
0805 20 10	IL	144,7
	MA	87,4
	TR	71,0
	ZZ	101,0
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	105,6
	JM	95,1
	MA	138,6
	PK	51,7
	TR	64,9
	ZZ	91,2
0805 50 10	EG	52,8
	MA	55,8
	TR	61,8
	ZZ	56,8
0808 10 80	CA	89,6
	CN	94,6
	MK	25,7
	US	108,6
	ZZ	79,6
0808 20 50	AR	97,1
	CL	73,7
	CN	44,7
	US	106,6
	ZA	114,0
	ZZ	87,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 162/2009**z dnia 26 lutego 2009 r.****zmieniające załączniki od III do X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych gąbczastych encefalopatii****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych gąbczastych encefalopatii ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3 akapit trzeci i art. 23 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawia zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych gąbczastych encefalopatii (TSE) u zwierząt. Stanowi ono, że każde z państw członkowskich przeprowadza coroczny program monitorujący TSE oparty na czynnym i biernym nadzorze.
- (2) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽²⁾ ustanawia zasady dla ochrony zdrowia ludzi i zwierząt w odniesieniu do gromadzenia, transportu, przechowywania, przeładunku, przetwarzania oraz wykorzystywania lub usuwania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, w celu uniknięcia ryzyka, jakie stwarzają one dla zdrowia ludzi lub zwierząt.
- (3) Artykuł 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 określa metody usunięcia surowca kategorii 1, którego definicja zawarta została w art. 2 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.
- (4) Część 1 rozdziału A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanawia przepisy w zakresie monitorowania bydła, a także środki podejmowane w następstwie badania zwierząt.
- (5) Zgodnie z tymi przepisami wszystkie części, w tym skóra, zwierzęcia poddanego badaniu na obecność gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) zostają zatrzymane pod kontrolą urzędową do czasu uzyskania negatywnego wyniku w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu, o ile nie zostaną usunięte przy użyciu dwóch metod określonych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr

1774/2002. Wszystkie części tuszy zwierzęcia, którego badanie podczas szybkiego testu dało wynik pozytywny lub niejednoznaczny, zostają usunięte, włącznie ze skórą, w ten sam sposób.

- (6) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 dopuszcza możliwość zatwierdzenia, w świetle rozwoju wiedzy naukowej, innych metod usunięcia surowca kategorii 1. Takie inne sposoby usuwania zostały zatwierdzone rozporządzeniem Komisji (WE) nr 92/2005 ⁽³⁾.
- (7) W celu zapewnienia spójności ustawodawstwa wspólnotowego pkt 6.3 i 6.4 części I rozdziału A załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 powinny zostać zmienione, tak aby objęły także wspomniane inne sposoby usuwania.
- (8) Rozdział C załącznika X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ustanawia przepisy w zakresie pobierania próbek i badań laboratoryjnych w kierunku obecności TSE.
- (9) Zgodnie z tymi przepisami, w celu potwierdzenia podejrzanych klinicznych przypadków BSE, jako pierwsza metoda diagnostyczna powinno zostać zastosowane badanie histopatologiczne, które jest metodą zalecaną we wcześniejszym wydaniu podręcznika testów diagnostycznych i szczepień dla zwierząt gospodarskich Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE) („podręcznik”).
- (10) W ostatnim wydaniu podręcznika, przyjętym w maju 2008 r., badanie histopatologiczne nie jest już uważane za referencyjną metodę diagnostyczną badania zwierząt, co do których zachodzi podejrzenie zakażenia BSE. Zgodnie z podręcznikiem obecnie mogą być stosowane metody z zakresu immunohistochemii i immunochemii, włącznie z szybkimi testami. Wspólnotowe laboratorium referencyjne ds. TSE uważa, że stosowanie tych samych metod w przypadku badania owiec i kóz, co do których zachodzi podejrzenie zakażenia TSE, jest odpowiednie i ma solidne podstawy naukowe.
- (11) Metody i protokoły stosowane w czynnym nadzorze BSE u bydła powinny zatem zostać zmienione, tak by odzwierciedlały ostatnie zmiany wprowadzone do podręcznika.

⁽¹⁾ Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 19 z 21.1.2005, s. 27.

- (12) Punkt 3.2 lit. c) w rozdziale C załącznika X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 przewiduje dalsze badanie pozytywnych przypadków trzęsawki u owiec i kóz w celu zbadania możliwej obecności BSE.
- (13) W swojej opinii z dnia 26 października 2005 r. na temat klasyfikacji nietypowych przypadków pasażowalnej gąbczastej encefalopatii (TSE) małych przeżuwaczy⁽¹⁾ Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności stwierdził, że nietypowe przypadki trzęsawki wyraźnie odróżniają się od BSE. Ponadto, zgodnie z zaleceniami⁽²⁾ wspólnotowego laboratorium referencyjnego ds. TSE, jeżeli TSE zostało potwierdzone jako nietypowy przypadek trzęsawki, dalsze badania nie są wymagane.
- (14) Zdiagnozowane nietypowe przypadki trzęsawki nie powinny zatem podlegać wymogowi dalszych badań określonych w pkt 3.2 lit. c) rozdziału C załącznika X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.
- (15) W punkcie 4 rozdziału C załącznika X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wskazano rodzaje szybkich testów zatwierdzonych do monitorowania TSE u bydła, owiec i kóz.
- (16) Nazwy handlowe niektórych obecnie zatwierdzonych testów do monitorowania TSE zostały niedawno zmienione. W celu zapewnienia przejrzystości zmiany te powinny znaleźć odzwierciedlenie w pkt 4 rozdziału C załącznika X.
- (17) Ponadto nie istnieją już niektóre przedsiębiorstwa produkujące niektóre szybkie testy. Inne przedsiębiorstwa produkujące szybkie testy nie przedstawiły danych dotyczących ich systemów zapewnienia jakości do zatwierdzenia przez wspólnotowe laboratorium referencyjne. Niektóre inne szybkie testy zostały wycofane z obrotu.
- (18) Należy zatem odpowiednio zmienić wykaz szybkich testów zatwierdzonych do monitorowania BSE i TSE zawarty w pkt 4 rozdziału C załącznika X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001.
- (19) W celu zapewnienia jasności i pewności prawnej należy zmienić brzmienie nagłówka w pkt 3.2 lit. c) rozdziału C załącznika X, tak aby zapewnić spójność z ogólnym zakresem pkt 3.2 rozdziału C załącznika X, który odnosi się do badań laboratoryjnych na obecność TSE u owiec i kóz.
- (20) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 999/2001.
- (21) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki III i X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lutego 2009 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dziennik EFSA (2005) 276, s. 1–30.

⁽²⁾ http://www.defra.gov.uk/vla/science/docs/sci_tse_rl_handbookv2mar07.pdf

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach III i X do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1) w załączniku III w rozdziale A część I, punkty 6.3 i 6.4 otrzymują brzmienie:

- „6.3. Wszystkie części, w tym skóra, zwierzęcia poddanego badaniu na obecność BSE zostają zatrzymane pod kontrolą urzędową do czasu uzyskania negatywnego wyniku na obecność BSE w następstwie przeprowadzenia szybkiego testu, o ile nie zostaną usunięte zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a), b) lub e) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.
- 6.4. Wszystkie części tuszy zwierzęcia, którego badanie podczas szybkiego testu dało wynik pozytywny lub niejednoznaczny, włącznie ze skórą, zostają zniszczone zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. a), b) lub e) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002, z wyjątkiem materiału, który należy zachować do celów dokumentacji, o której mowa w rozdziale B(III).”;

2) w załączniku X w rozdziale C wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 3.1 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) *Podejrzane przypadki*

Tkanki bydła przesłane do badań laboratoryjnych zgodnie z art. 12 ust. 2 należy niezwłocznie poddać badaniu potwierdzającemu z użyciem co najmniej jednej z następujących metod i protokołów określonych w ostatnim wydaniu podręcznika:

- (i) metoda immunohistochemiczna (IHC);
- (ii) znakowanie immunologiczne SAF lub alternatywna metoda zatwierdzona przez OIE;
- (iii) wykazanie charakterystycznych włókien w mikroskopie elektronowym;
- (iv) badanie histopatologiczne;
- (v) kombinacja szybkich testów, zgodnie z akapitem trzecim.

W przypadku gdy wynik badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub negatywny, tkanki poddaje się dalszemu badaniu, z zastosowaniem jednej z pozostałych metod i protokołów badania potwierdzającego.

Zgodnie z wytycznymi wspólnotowego laboratorium referencyjnego szybkie testy mogą być stosowane zarówno w przypadku pierwszych badań przesiewowych podejrzanych przypadków jak i, gdy wynik jest niejednoznaczny lub pozytywny, dla dalszych badań potwierdzających, pod warunkiem, że:

- (i) badania potwierdzające przeprowadzane są w krajowym laboratorium referencyjnym dla TSE; oraz
- (ii) jeden z dwóch szybkich testów przeprowadzany jest metodą Western-blot; oraz
- (iii) drugi z zastosowanych szybkich testów:
 - obejmuje badanie tkanki negatywnej oraz próbkę gąbczastej encefalopatii bydła dla zbadania tkanki pozytywnej,
 - jest innego typu niż test zastosowany do pierwszego badania przesiewowego; oraz
- (iv) jeżeli pierwszy szybki test przeprowadzony został metodą Western-blot, wynik tego testu musi być udokumentowany i przedstawiony krajowemu laboratorium referencyjnemu dla TSE; oraz
- (v) w przypadku gdy wynik pierwszego badania przesiewowego nie został potwierdzony kolejnym szybkim testem, tkanka musi zostać poddana badaniu z zastosowaniem jednej z pozostałych metod potwierdzających; w przypadku gdy wynik zastosowanego badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub negatywny, tkanki poddaje się dalszemu badaniu, z zastosowaniem jednej z pozostałych metod i protokołów badania potwierdzającego.

Jeśli wynik jednego z badań potwierdzających, o których mowa w akapicie pierwszym ppkt (i) do (v), jest dodatni, zwierzęta uznaje się za pozytywne przypadki BSE.

b) *Monitoring BSE*

Tkanki bydła przesłane do badań laboratoryjnych zgodnie z przepisami załącznika III rozdział A sekcja I poddaje się szybkiemu testowi.

W przypadku gdy wynik szybkiego testu jest niejednoznaczny lub negatywny, tkankę należy niezwłocznie poddać badaniu potwierdzającemu z użyciem co najmniej jednej z następujących metod i protokołów określonych w ostatnim wydaniu podręcznika:

- (i) metoda immunohistochemiczna (IHC);
- (ii) znakowanie immunologiczne SAF lub alternatywna metoda zatwierdzona przez OIE;
- (iii) wykazanie charakterystycznych włókien w mikroskopie elektronowym;
- (iv) badanie histopatologiczne;
- (v) kombinacja szybkich testów, zgodnie z czwartym akapitem.

W przypadku gdy wynik badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub negatywny, tkanki poddaje się dalszemu badaniu, z zastosowaniem jednej z pozostałych metod i protokołów badania potwierdzającego.

Zgodnie z wytycznymi wspólnotowego laboratorium referencyjnego szybkie testy mogą być stosowane zarówno w przypadku pierwszych badań przesiewowych, jak i – gdy wynik jest niejednoznaczny lub pozytywny – dla dalszych badań potwierdzających, pod warunkiem że:

- (i) badania potwierdzające przeprowadzane są w krajowym laboratorium referencyjnym dla TSE; oraz
- (ii) jeden z dwóch szybkich testów przeprowadzany jest metodą Western-blot; oraz
- (iii) drugi z zastosowanych szybkich testów:
 - zawiera badanie tkanek negatywnych oraz badanie tkanek pozytywnych przy użyciu próbki BSE bydła,
 - jest innego typu niż test zastosowany do pierwszego badania przesiewowego; oraz
- (iv) jeżeli pierwszy szybki test przeprowadzany został metodą Western-blot, wynik tego testu musi być udokumentowany i przedstawiony krajowemu laboratorium referencyjnemu dla TSE; oraz
- (v) w przypadku gdy wynik pierwszego badania przesiewowego nie został potwierdzony kolejnym szybkim testem, próbka musi zostać poddana badaniu z zastosowaniem jednej z pozostałych metod potwierdzających; w przypadku gdy wynik zastosowanego badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub negatywny, tkanki poddaje się dalszemu badaniu, z zastosowaniem jednej z pozostałych metod i protokołów badania potwierdzającego.

Jeśli wynik szybkiego testu jest niejednoznaczny lub pozytywny i wynik co najmniej jednego z badań potwierdzających, o których mowa w akapicie pierwszym ppkt (i) do (v), jest dodatni, zwierzę uznaje się za pozytywny przypadek BSE.”;

b) w pkt 3.2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) *Podjęte przypadki*

Tkanki pobrane z owiec i kóz przesłane do badań laboratoryjnych zgodnie z przepisami art. 12 ust. 2 należy niezwłocznie poddać badaniu potwierdzającemu z zastosowaniem co najmniej jednej z następujących metod i protokołów określonych w ostatnim wydaniu podręcznika:

- (i) metoda immunohistochemiczna (IHC);
- (ii) znakowanie immunologiczne SAF lub alternatywna metoda zatwierdzona przez OIE;
- (iii) wykazanie charakterystycznych włókien w mikroskopie elektronowym;
- (iv) badanie histopatologiczne.

W przypadku gdy wynik badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub negatywny, tkanki poddaje się dalszemu badaniu, z zastosowaniem jednej z pozostałych metod i protokołów badania potwierdzającego.

Szybkie testy mogą być stosowane w przypadku pierwszych badań przesiewowych podejrzanych przypadków. Testy te nie mogą być stosowane dla dalszych badań potwierdzających.

W przypadku gdy wynik szybkiego testu zastosowanego do pierwszych badań przesiewowych podejrzanych przypadków jest dodatni lub niejednoznaczny, próbkę poddaje się badaniu, z zastosowaniem jednego z badań potwierdzających określonych w akapicie pierwszym ppkt (i) do (iv). W przypadku gdy wynik zastosowanego badania histopatologicznego jest niejednoznaczny lub negatywny, tkanki poddaje się dalszemu badaniu, z zastosowaniem jednej z pozostałych metod i protokołów badania potwierdzającego.

Jeżeli wynik jednego z badań potwierdzających, o których mowa w akapicie pierwszym ppkt (i) do (iv), jest dodatni, zwierzęta uznaje się za pozytywne przypadki TSE i wykonuje się dalsze badania określone w lit c).";

c) w pkt 3.2 nagłówek lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) *Dalsze badanie pozytywnych przypadków TSE*";

d) w pkt 3.2 lit. c) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) Pierwsze badanie molekularne z różnicującym znakowaniem immunologicznym

Tkanki z podejrzanych klinicznych przypadków oraz pobrane ze sztuk badanych zgodnie z przepisami załącznika III rozdział A sekcja II pkt 2 i 3, które po przeprowadzeniu badań określonych w lit. a) i b) zostały uznane za pozytywne przypadki TSE, ale które nie są typowymi przypadkami trzęsawki lub które wykazują charakterystyki uznane przez laboratorium wykonujące badanie za uzasadniające przeprowadzenie badania, przekazywane są do dalszych badań metodą pierwszego oznaczania molekularnego do:

- Agence Française de Sécurité Sanitaire des Aliments, Laboratoire de pathologie bovine, 31 avenue Tony Garnier, BP 7033, F-69342, Lyon Cedex, Francja,
- Veterinary Laboratories Agency, Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey KT15 3NB, Zjednoczone Królestwo, lub
- laboratorium wyznaczonego przez właściwy organ, które pozytywnie przeszło testy kompetencyjne stosowania metody badania molekularnego zorganizowane przez wspólnotowe laboratorium referencyjne.”;

e) w pkt 3.2 lit. c) ppkt (ii) wyraz „trzęsawka” zostaje zastąpiony przez wyraz „TSE”;

f) punkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4. *Szybkie testy*

W celu przeprowadzenia szybkich testów zgodnie z art. 5 ust. 3 oraz art. 6 ust. 1 należy zastosować następujące metody jako szybkie testy do monitorowania BSE u bydła:

- test immunologiczny oparty na procedurze Western-blot, wykrywający odporny na działanie proteinazy K fragment PrP^{Res} (test Prionics-Check Western),
- badanie chemiluminescencyjne ELISA, obejmujące metodę ekstrakcyjną oraz technikę ELISA, z zastosowaniem silniejszego odczynnika chemiluminescencyjnego (test Enfer & Enfer TSE Kit wersja 2.0, automatyczne przygotowanie próbek),
- test immunologiczny oparty na mikropłytkach, wykrywający PrP^{Sc} (Enfer TSE wersja 3),
- test immunologiczny typu Sandwich na wykrycie PrP^{Res} z zastosowaniem TeSeE SAP Detection kit, przeprowadzony po etapie denaturacji i koncentracji z zastosowaniem TeSeE Purification kit (szybki test Bio-Rad TeSeE),
- test immunologiczny oparty na mikropłytkach (ELISA), wykrywający PrP^{Res} odporny na proteinazę K za pomocą monoklonalnych przeciwciał (test Prionics-Check LIA),

- test immunologiczny wykorzystujący chemiczny polimer do selektywnego wychwycenia PrP^{Sc} i przeciwciała monoklonalne wykrywające skierowane przeciw konserwatywnym regionom cząsteczki PrP (IDEXX HerdChek BSE Antigen Test Kit, EIA),
- test immunologiczny »lateral flow«, wykorzystujący dwa różne przeciwciała monoklonalne do wykrycia frakcji PrP odpornej na proteinazę K (Prionics Check PrioSTRIP),
- test immunologiczny typu Sandwich, wykorzystujący dwa przeciwciała monoklonalne skierowane przeciw dwóm epitopom obecnym w rozwiniętej cząsteczce występującego u bydła PrP^{Sc} (Roboscreen Beta Prion BSE EIA Test Kit),
- test typu Sandwich ELISA, wykrywający PrP^{Sc} odporne na proteinazę K (Roche Applied Science PrionScreen).

W celu przeprowadzenia szybkich testów zgodnie z art. 5 ust. 3 oraz art. 6 ust. 1 należy zastosować następujące metody jako szybkie testy do monitorowania TSE u owiec i kóz:

- test immunologiczny typu Sandwich na wykrycie PrP^{Res} z zastosowaniem TeSeE SAP Detection kit, przeprowadzony po etapie denaturacji i koncentracji z zastosowaniem TeSeE Purification kit (szybki test Bio-Rad TeSeE),
- test immunologiczny typu Sandwich na wykrycie PrP^{Res} z zastosowaniem TeSeE Sheep/Goat Detection kit przeprowadzony po etapie denaturacji i koncentracji z zastosowaniem TeSeE Sheep/Goat Purification kit (szybki test Bio-Rad TeSeE Sheep/Goat),
- badanie chemiluminescencyjne ELISA, obejmujące metodę ekstrakcyjną oraz technikę ELISA, z zastosowaniem wzmocnionego odczynnika chemiluminescencyjnego (Enfer TSE Kit wersja 2.0),
- test immunologiczny oparty na mikropłytkach, wykrywający PrP^{Sc} (Enfer TSE wersja 3),
- test immunologiczny wykorzystujący chemiczny polimer do selektywnego wychwycenia PrP^{Sc} i przeciwciała monoklonalne wykrywające skierowane przeciw konserwatywnym regionom cząsteczki PrP (IDEXX HerdChek BSE-Scrapie Antigen Test Kit, EIA),
- test immunologiczny oparty na procedurze Western-blot na wykrycie odpornego na działanie proteiny K fragmentu PrP^{Res} (test Prionics-Check Western Small Ruminant),
- chemiluminescencyjny test immunologiczny oparty na mikropłytkach, wykrywający PrP^{Sc} odporne na proteinazę K (Prionics Check LIA Small Ruminants).

W przypadku wszystkich testów próbka tkanki musi być poddawana badaniu zgodnie z instrukcją użytkowania załączoną przez producenta.

Producenci szybkich testów muszą stosować system zapewnienia jakości zatwierdzony przez wspólnotowe laboratorium referencyjne, gwarantujący stabilność wykonywanych testów. Producenci muszą dostarczyć do wspólnotowego laboratorium referencyjnego protokół testów.

Zmiany do szybkich testów lub do protokołów testów są dopuszczane wyłącznie po uprzednim zawiadomieniu wspólnotowego laboratorium referencyjnego oraz pod warunkiem, że wspólnotowe laboratorium referencyjne stwierdzi, że zmiana nie wpływa na czułość, swoistość i wiarygodność szybkiego testu. Wspomniane wyniki badań należy przekazać Komisji i krajowym laboratoriom referencyjnym.”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 163/2009**z dnia 26 lutego 2009 r.****zmieniające załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 23 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 ustanowiono przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE) u zwierząt. Ma ono zastosowanie do produkcji i wprowadzania do obrotu żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego oraz, w pewnych szczególnych przypadkach, do ich wywozu.
- (2) Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 karmienie przeżuwaczy i innych zwierząt białkami pochodzenia zwierzęcego jest zabronione. W załączniku IV do tego rozporządzenia określono odstępstwa od tego zakazu.
- (3) W dyrektywie Komisji 2003/126/WE z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie analitycznej metody określania składników pochodzenia zwierzęcego do celów urzędowej kontroli pasz ⁽²⁾ przewidziano, że urzędową analizę pasz w celu urzędowej kontroli występowania, identyfikacji lub oszacowania ilości składników pochodzenia zwierzęcego w paszach należy przeprowadzać zgodnie z przepisami tej dyrektywy.
- (4) W tym celu wspólnotowe laboratorium referencyjne ds. wykrywania białek zwierzęcych w paszach przeprowadziło, jako część swego rocznego programu prac, badanie biegłości laboratoriów, które wykazało dobrą skutecz-

ność laboratoriów w zakresie wykrywania w paszach niewielkich ilości składników pochodzenia zwierzęcego przy użyciu metody analitycznej opisanej w dyrektywie 2003/126/WE.

- (5) Poprawa skuteczności laboratoriów przyczyniła się do wykrycia nieoczekiwanego wystąpienia drzazg kostnych, zwłaszcza w roślinach bulwiastych i korzeniowych. Na mocy rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽³⁾ w przypadku stwierdzenia niezgodności należy wprowadzić właściwe środki, które mogą obejmować zniszczenie danej przesyłki.
- (6) W załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, w części II pkt A lit. d) wprowadzono odstępstwo od zakazu ustanowionego w art. 7 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia. Zgodnie z tym odstępstwem karmienie zwierząt gospodarskich („zwierząt hodowlanych”) roślinami bulwiastymi i korzeniowymi oraz paszami zawierającymi takie produkty po wykryciu obecności drzazg kostnych może być dozwolone przez państwa członkowskie w przypadku, gdy ocena ryzyka dała korzystny wynik.
- (7) Zostało wykazane, że podczas zbioru materiałów paszowych pochodzenia roślinnego nie da się uniknąć ich zanieczyszczenia środowiskowego na przykład drzazgami kostnymi. W związku z tym odstępstwo określone w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 w części II pkt A lit. d) dotyczące roślin bulwiastych i korzeniowych powinno zostać rozszerzone w celu objęcia nim, pod pewnymi warunkami, wszystkich materiałów paszowych pochodzenia roślinnego.
- (8) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 999/2001.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

⁽¹⁾ Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 339 z 24.12.2003, s. 78.⁽³⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W części II załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 pkt A lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) karmienia zwierząt hodowlanych materiałami paszowymi pochodzenia roślinnego oraz paszami zawierającymi takie produkty po wykryciu obecności nieznacznych ilości drzazg kostnych; karmienie takie może być dozwolone

przez państwa członkowskie w przypadku, gdy ocena ryzyka dała korzystny wynik. Przy ocenie ryzyka uwzględnia się przynajmniej ilość i możliwe źródło zanieczyszczeń oraz ostateczne miejsce przeznaczenia danej przesyłki;”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia, 26 lutego 2009 r.

W imieniu Komisji

Androulla VASSILIOU

Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 164/2009**z dnia 26 lutego 2009 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 951/2006 w zakresie dowodu przybycia do miejsca przeznaczenia w odniesieniu do wywozu pozakwotowego w sektorze cukru**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 192 ust. 2 w związku z art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 951/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi w sektorze cukru ⁽²⁾ także ustanawia szczegółowe przepisy w odniesieniu do wywozu pozakwotowego w sektorze cukru.
- (2) Aby zminimalizować ryzyko możliwych nadużyć związanych z ponownym przywozem lub ponownym wprowadzeniem na rynek Wspólnoty cukru pozakwotowego lub izoglukozy pozakwotowej oraz aby zapobiegać takim nadużyciom, rozporządzenie Komisji (WE) nr 924/2008 z dnia 19 września 2008 r. ustalające limit ilościowy dla wywozu pozakwotowego cukru i pozakwotowej izoglukozy na okres do końca roku gospodarczego 2008/2009 ⁽³⁾ wyklucza niektóre bliskie miejsca przeznaczenia z grupy kwalifikowalnych miejsc przeznaczenia.
- (3) Artykuł 4c rozporządzenia (WE) nr 951/2006 wyszczególnia dokumenty mogące służyć jako dowód przybycia do miejsca przeznaczenia w przypadku, w którym niektóre miejsca przeznaczenia są wykluczone w odniesieniu do wywozu cukru pozakwotowego i/lub izoglukozy pozakwotowej. Jednakże przepisy wyżej wspomnianego artykułu nie pozwalają na uznanie dokumentów celnych, o których mowa w art. 16 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych ⁽⁴⁾, lub świadectw rozładunku, które powinny być głównymi dokumentami przedstawionymi jako dowody przywozu do krajów trzecich. Dokumenty wymienione w art. 4c rozporządzenia (WE) nr 951/2006 powinny być uznane tylko w przypadku, w którym eksporter nie może otrzymać standardowych dokumentów celnych wymienionych w art. 16 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 800/1999.
- (4) Wywóz cukru do celów pomocy humanitarnej w dalszym ciągu stanowi ważną działalność handlową niektórych wspólnotowych eksporterów cukru. W przypadku wywozu tego typu często nie można otrzymać standardowych dokumentów celnych, natomiast przedstawienie dokumentów, do których odnosi się art. 4c rozporządzenia (WE) nr 951/2006, jest trudne. Należy zatem zezwolić na uznanie zaświadczenia przyjęcia dostawy wystawionego przez organizację międzynarodową bądź przez organizację prowadzącą działalność humanitarną jako dowodu przybycia do miejsca przeznaczenia zgodnie z art. 16 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 800/1999.
- (5) Informacje przekazywane przez państwa członkowskie dotyczące wydanych pozwoleń na wywóz i wymagane na podstawie art. 17 rozporządzenia (WE) nr 951/2006 powinny objąć także ilości cukru kwotowego i/lub izoglukozy kwotowej wywożonych bez refundacji wywozowych.
- (6) Ilości cukru przywożone w ramach procedury uszlachetniania czynnego powinny być ściśle nadzorowane. W związku z powyższym państwa członkowskie powinny co miesiąc przekazywać informacje dotyczące odpowiednich ilości.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 951/2006.
- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 951/2006 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 4c otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4c**Dowód przybycia do miejsca przeznaczenia**

1. W przypadku, w którym niektóre miejsca przeznaczenia nie kwalifikują się do wywozu cukru pozakwotowego i/lub izoglukozy pozakwotowej, przedstawienie jednego z dokumentów wymienionych w art. 16 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 800/1999 uznaje się za dowód dokonania przywozowych formalności celnych w przypadku przywozu do kwalifikowalnych miejsc przeznaczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 24.

⁽³⁾ Dz.U. L 252 z 20.9.2008, s. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 102 z 17.4.1999, s. 11.

2. W przypadku gdy eksporter nie może otrzymać dokumentów wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu, nawet po podjęciu właściwych kroków, produkty są uważane za przywiezione do kraju trzeciego za okazaniem następujących trzech dokumentów:

- a) kopii dokumentu przewozowego;
- b) oświadczenia, że produkt został rozładowany, wydanego przez władze kraju trzeciego lub przez władze jednego z państw członkowskich mające siedzibę w kraju przeznaczenia lub przez międzynarodową spółkę nadzoru zgodnie z art. 16a–16f rozporządzenia (WE) nr 800/1999, potwierdzającego, że produkt opuścił miejsce rozładunku lub że – przynajmniej zgodnie z wiedzą władz lub spółki wystawiających oświadczenie – produkt nie był następnie ponownie załadowany w celu ponownego wywozu;
- c) dokumentu bankowego wystawionego przez zatwierdzonych pośredników mających siedzibę we Wspólnocie, potwierdzającego, że wpłata odpowiadająca przedmiotowemu wywozowi została dokonana na konto eksportera, lub dowodu takiej wpłaty.

3. W przypadku wywozu cukru pozakwotowego i/lub izoglukozy pozakwotowej w ramach pomocy dla organizacji międzynarodowej lub dla organizacji prowadzącej działalność humanitarną produkty są uważane za przywiezione

do kraju trzeciego za okazaniem zaświadczenia przyjęcia dostawy wystawionego przez organizację międzynarodową bądź przez organizację prowadzącą działalność humanitarną zatwierdzoną przez państwo członkowskie wywozu, w przypadku gdy towary stanowią pomoc żywnościową.”;

2) w art. 17 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„d) o ilościach, na które zostały wydane pozwolenia zgodnie z art. 7, z podziałem na cukier i izoglukozę.”;

3) w art. 19 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) o ilościach cukru przywiezionego z krajów trzecich i wywiezionego jako produkty kompensacyjne w ramach procedury uszlachetniania czynnego, o której mowa w art. 116 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92; informacje są przekazywane w każdym miesiącu; są one dostarczane nie później niż do końca drugiego miesiąca kalendarzowego następującego po danym miesiącu.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 1 pkt 1 obowiązuje od dnia 1 października 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lutego 2009 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 25 września 2008 r.

w sprawie zatwierdzenia w imieniu Wspólnoty załącznika nr 8 do Międzynarodowej konwencji
w sprawie harmonizacji kontroli towarów na granicach

(2009/161/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 133 w powiązaniu z art. 300 ust. 2
akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Międzynarodowa konwencja w sprawie harmonizacji kontroli towarów na granicach z 1982 r. („konwencja”) została zatwierdzona rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1262/84 ⁽¹⁾.

(2) Artykuł 22 konwencji, w związku z jej załącznikiem nr 7 stanowi, że Komitet Administracyjny konwencji ma prawo proponowania i przyjmowania do niej zmian. Zmiany te są przyjmowane, o ile żadna umawiająca się strona nie zgłosi sprzeciwu w ciągu 12 miesięcy od poinformowania umawiających się stron przez ONZ o proponowanych zmianach.

(3) Komitet ds. Transportu Lądowego przy Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ (EKG ONZ) na posiedzeniu w lutym 1999 r. podjął decyzję, że konwencja powinna zostać zmieniona w celu włączenia postanowień mających na celu ułatwienie przekraczania granic przez pojazdy.

(4) Grupa robocza EKG ONZ do spraw celnych dotyczących transportu przygotowała projekty wniosków w sprawie dodania nowego załącznika nr 8 do konwencji, aby uzupełnić istniejące postanowienia.

(5) Załącznik ten został przyjęty przez Komitet Administracyjny konwencji w październiku 2007 r. i ponieważ nie zgłoszono żadnych sprzeciwów, załącznik obowiązuje od dnia 20 maja 2008 r.

(6) Celem załącznika nr 8 do konwencji jest ułatwienie handlu międzynarodowego poprzez zmniejszenie, harmonizację oraz koordynację procedur i dokumentacji związanej z kontrolą graniczną towarów, w szczególności żywych zwierząt i szybko psujących się towarów. Załącznik nr 8 ma na celu także poprawę funkcjonowania punktów kontroli granicznych oraz kwestii technicznych dotyczących wzajemnego uznawania międzynarodowej kontroli samochodów oraz świadectw ważenia.

(7) Ułatwienia w handlu międzynarodowym oraz usunięcie przeszkód natury technicznej w handlu jest celem wspólnej polityki handlowej, a zatem podlega wyłącznej kompetencji Wspólnoty.

(8) Stanowisko Wspólnoty dotyczące proponowanej zmiany konwencji zostało zatwierdzone w lipcu 2005 r.

(9) Należy zatem zatwierdzić zmianę konwencji,

⁽¹⁾ Dz.U. L 126 z 12.5.1984, s. 1

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Wspólnoty załącznik nr 8 do Międzynarodowej konwencji w sprawie harmonizacji kontroli towarów na granicach.

Tekst tego załącznika jest dołączony do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 września 2008 r.

W imieniu Rady

L. CHATEL

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK NR 8 DO MIĘDZYNARODOWEJ KONWENCJI W SPRAWIE HARMONIZACJI KONTROLI TOWARÓW
NA GRANICACH

**UPROSZCZENIE PROCEDUR PRZEKRACZANIA GRANICY W MIĘDZYNARODOWYM TRANSPORCIE
DROGOWYM**

Artykuł 1

Zasady

Mając na uwadze uzupełnienie postanowień konwencji, w szczególności zawartych w załączniku nr 1, niniejszy załącznik ma na celu określenie środków, jakie należy wprowadzić, aby ułatwić procedury przekraczania granic w międzynarodowym transporcie drogowym.

Artykuł 2

Uproszczenie procedur przyznawania wiz zawodowym kierowcom

1. Umawiające się Strony powinny dążyć do uproszczenia procedur przyznawania wiz zawodowym kierowcom zatrudnionym w międzynarodowym transporcie drogowym, zgodnie z najlepszymi krajowymi praktykami stosowanymi wobec wszystkich osób ubiegających się o wizę oraz krajowymi przepisami imigracyjnymi, jak również zobowiązaniami międzynarodowymi.
2. Umawiające się Strony postanawiają wymieniać regularnie informacje dotyczące najlepszych sposobów postępowania w zakresie ułatwiania procedur przyznawania wiz zawodowym kierowcom.

Artykuł 3

Operacje międzynarodowego transportu drogowego

1. W celu ułatwienia międzynarodowego transportu towarów Umawiające się Strony zobowiązują się regularnie informować wszystkie strony biorące udział w operacjach transportu międzynarodowego, w sposób zharmonizowany i skoordynowany, o obowiązujących lub planowanych wymogach kontroli granicznych dotyczących operacji międzynarodowego transportu drogowego, jak również o bieżącej sytuacji na przejściach granicznych.
2. Umawiające się Strony dążą do przeniesienia, w zakresie możliwym do zrealizowania i nie tylko w odniesieniu do ruchu tranzytowego, wszelkich niezbędnych procedur kontrolnych do miejsc wyjazdu i przeznaczenia towarów przewożonych transportem drogowym, w celu zwiększenia przepustowości na przejściach granicznych.
3. Biorąc pod uwagę w szczególności art. 7 niniejszej konwencji, pierwszeństwo przyznaje się partiom towaru wymagającym szybkiego przewozu, takim jak żywe zwierzęta oraz szybko psujące się towary. W szczególności właściwe służby na przejściach granicznych:
 - (i) podejmują wszelkie niezbędne środki celem ograniczenia czasu oczekiwania przez pojazdy zatwierdzone na podstawie konwencji ATP, przewożące szybko psujące się artykuły żywnościowe lub przez pojazdy przewożące żywe zwierzęta, od czasu przybycia na przejście graniczne do momentu przeprowadzenia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów, kontroli administracyjnej, celnej i sanitarnej;
 - (ii) zapewniają możliwie najszybsze przeprowadzenie wymaganych kontroli, o których mowa w ppkt (i);
 - (iii) zezwalają, o ile jest to możliwe, na użytkowanie niezbędnych jednostek chłodniczych w pojazdach przewożących szybko psujące się artykuły żywnościowe w trakcie przekraczania granicy, chyba że jest to niemożliwe ze względu na wymagane procedury kontrolne;
 - (iv) podejmują współpracę, w szczególności poprzez wczesną wymianę informacji, ze swoimi odpowiednikami na terytoriach innych Umawiających się Stron w celu przyspieszenia procedur stosowanych przy przekraczaniu granicy w przypadku szybko psujących się artykułów żywnościowych i żywych zwierząt, jeśli podlegają one kontroli sanitarnej.

Artykuł 4

Kontrola pojazdów

1. Umawiające się Strony, które nie są jeszcze stronami Umowy w sprawie przyjęcia jednolitych warunków dla okresowych kontroli technicznych pojazdów kołowych oraz wzajemnego uznawania tego rodzaju kontroli z 1997 r., powinny dążyć, zgodnie z odpowiednim przepisami krajowymi i międzynarodowymi, do ułatwienia pojazdom drogowym przekraczania granicy poprzez uznanie świadectwa międzynarodowej kontroli technicznej określonego w tej umowie. Świadectwo kontroli technicznej, zawarte w umowie od dnia 1 stycznia 2004 r., stanowi dodatek 1 do niniejszego załącznika.

2. W celu identyfikacji pojazdów zatwierdzonych na podstawie konwencji ATP, przewożących szybko psujące się artykuły żywnościowe, Umawiające się Strony mogą wykorzystać oznaczenia rozpoznawcze umieszczane na środku transportu oraz świadectwa ATP lub tabliczki zatwierdzenia, o których mowa w Umowie o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów z 1970 r.

Artykuł 5

Międzynarodowe świadectwo ważenia pojazdu

1. W celu przyspieszenia przekraczania granic Umawiające się Strony, zgodnie z odpowiednim przepisami krajowymi i międzynarodowymi, powinny dążyć do unikania powtarzania procedur ważenia pojazdów na przejściach granicznych poprzez przyjmowanie i wzajemne uznawanie międzynarodowego świadectwa ważenia pojazdu, które zawarto w dodatku 2 do niniejszego załącznika. Jeśli Umawiające się Strony uznają takie świadectwa, nie dokonuje się dalszych pomiarów ważenia pojazdu, z wyjątkiem wyrywkowych kontroli w przypadku podejrzenia nieprawidłowości. Pomiary ważenia, których wyniki odnotowuje się w takim świadectwie, są dokonywane tylko w państwie rozpoczęcia operacji transportu międzynarodowego. Wyniki takich pomiarów są należycie wpisane i poświadczone w takim świadectwie.

2. Każda z Umawiających się Stron, uznająca międzynarodowe świadectwo ważenia pojazdu, publikuje wykaz wszystkich punktów ważenia pojazdów w danym państwie, zatwierdzonych zgodnie z przepisami międzynarodowymi, jak również wszystkie jego zmiany. Wykaz ten oraz wszelkie jego zmiany są przekazywane sekretarzowi wykonawczemu Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ (EKG ONZ) w celu przekazania ich wszystkim Umawiającym się Stronom oraz organizacjom międzynarodowym, o których mowa w art. 2 załącznika nr 7 do niniejszej konwencji.

3. Minimalne wymagania dotyczące zatwierdzonych punktów ważenia pojazdów, zasady zatwierdzania oraz podstawowe zasady procedur ważenia zawarto w dodatku 2 do niniejszego załącznika.

Artykuł 6

Przejścia graniczne

W celu usprawnienia i przyspieszenia niezbędnych formalności na przejściach granicznych Umawiające się Strony zapewniają spełnianie, o ile jest to możliwe, następujących minimalnych wymogów odnoszących się do przejść granicznych otwartych dla międzynarodowego przepływu towarów:

- (i) infrastruktura umożliwia wspólne kontrole pomiędzy sąsiadującymi państwami (zasada „jednego zatrzymania się”) przez 24 godziny na dobę, jeśli jest to uzasadnione potrzebami handlu oraz zgodne z przepisami ruchu drogowego;
- (ii) wyodrębniony jest ruch różnego rodzaju przewozów po obu stronach granicy, co pozwala na wprowadzenie pierwszeństwa obsługi pojazdów posiadających ważne międzynarodowe dokumenty tranzytu celnego lub przewożących żywe zwierzęta albo szybko psujące się artykuły żywnościowe;
- (iii) wydzielone są zatoki do wyrywkowych kontroli ładunku i pojazdów;
- (iv) istnieje odpowiednia infrastruktura parkingów i terminali;
- (v) istnieje odpowiednia infrastruktura higieniczno-sanitarna, socjalna i telekomunikacyjna dla kierowców;
- (vi) firmy spedycyjne są zachęcane do tworzenia na przejściach granicznych odpowiedniej infrastruktury w celu oferowania konkurencyjnych usług dla operatorów transportowych.

Artykuł 7

Sprawozdawczość

Zgodnie z art. 1–6 niniejszego załącznika sekretarz wykonawczy Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ (EKG ONZ) przeprowadza co dwa lata sondaż wśród Umawiających się Stron w sprawie poczynionych postępów w celu poprawy procedur przekraczania granic w ich państwach.

*Dodatek 1 do załącznika nr 8 do konwencji***MIĘDZYNARODOWE ŚWIADECTWO KONTROLI TECHNICZNEJ ⁽¹⁾**

Zgodnie z Umową w sprawie przyjęcia jednolitych warunków okresowych kontroli technicznych pojazdów kołowych oraz wzajemnego uznawania tego rodzaju kontroli z 1997 r., która weszła w życie dnia 27 stycznia 2001 r.

1. Oficjalne ośrodki kontroli technicznej są odpowiedzialne za przeprowadzenie badań kontrolnych, wydawanie dokumentów potwierdzających zgodność z wymogami kontroli określonymi w odpowiednich przepisach załączonych do porozumienia wiedeńskiego z 1997 r. oraz podanie terminu następnej kontroli, który powinien być wskazany w pozycji 12.5 międzynarodowego świadectwa kontroli technicznej, którego wzór określono poniżej.
2. Międzynarodowe świadectwo kontroli technicznej zawiera informacje podane poniżej. Może mieć formę książeczki o formacie A6 (148 × 105 mm), z zieloną okładką i białymi kartkami w środku, lub arkusza zielonego lub białego papieru formatu A4 (210 × 197) złożonego do formatu A6, aby strona ze znakiem rozpoznawczym danego państwa lub Organizacji Narodów Zjednoczonych znajdowała się na górze złożonego świadectwa.
3. Poszczególne pozycje świadectwa i ich treść są wydrukowane w języku Umawiającej się Strony wydającej świadectwo z zachowaniem numeracji.
4. Alternatywnie stosowane mogą być okresowe sprawozdania z kontroli, które są stosowane przez Umawiające się Strony umowy. Ich wzór należy przesłać Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych w celu przekazania informacji Umawiającym się Stronom.
5. Wpisy do międzynarodowego świadectwa kontroli technicznej mogą być dokonywane odręcznie, maszynowo lub komputerowo wyłącznie przez właściwe organy przy użyciu alfabetu łacińskiego.

⁽¹⁾ Od dnia 1 stycznia 2004 r.

TREŚĆ MIĘDZYNARODOWEGO
ŚWIADECTWA KONTROLI TECHNICZNEJ

Miejsce na znak
rozpoznawczy
państwa lub
ONZ

.....
(Organ administracyjny odpowiedzialny za kontrolę techniczną)

..... (1)

CERTIFICAT INTERNATIONAL DE CONTROLE TECHNIQUE (2)

(1) Tytuł „MIĘDZYNARODOWE ŚWIADECTWO KONTROLI TECHNICZNEJ” w języku narodowym.

(2) Tytuł w języku francuskim.

MIĘDZYNARODOWE ŚWIADECTWO KONTROLI TECHNICZNEJ

1. Tablica rejestracyjna (Numer rejestracyjny) nr
2. Nr identyfikacyjny pojazdu
3. Pierwsza rejestracja po wyprodukowaniu (państwo, organ) ⁽¹⁾
4. Data pierwszej rejestracji po wyprodukowaniu
5. Data kontroli technicznej

ŚWIADECTWO ZGODNOŚCI

6. Niniejsze świadectwo zostało wystawione dla pojazdu określonego w pkt 1 i 2; stwierdza się, że w dniu podanym w pkt 5 pojazd spełnia wymagania przepisów załączonych do Umowy w sprawie przyjęcia jednolitych warunków dla okresowej kontroli technicznej pojazdów kołowych oraz wzajemnego uznawania tego rodzaju kontroli z 1997 r.
7. Pojazd należy ponownie poddać kontroli technicznej zgodnie z przepisami, o których mowa w pkt 6, nie później niż:

Data: (miesiąc/rok)
8. Wydane przez
9. W (miejsce)
10. Data
11. Podpis ⁽²⁾

⁽¹⁾ Jeśli znana, podać nazwę państwa, w którym pojazd został zarejestrowany po raz pierwszy po wyprodukowaniu, oraz nazwę organu wydającego.

⁽²⁾ Pieczęć okrągła lub podłużna organu wydającego świadectwo.

12. Kolejne okresowe kontrole techniczne ⁽¹⁾
12.1. Kontrola przeprowadzona przez (stacja kontroli pojazdów) ⁽²⁾
12.2. (pieczęć)
12.3. Data
12.4. Podpis
12.5. Następną kontrolę należy przeprowadzić nie później niż: (miesiąc/rok)

⁽¹⁾ Punkty 12.1–12.5 należy przepisać, jeśli świadectwo będzie wykorzystywane do kolejnych okresowych kontroli technicznych przeprowadzanych co roku.

⁽²⁾ Nazwa, adres, państwo stacji kontroli pojazdów oficjalnie zatwierdzonej przez właściwy organ.

Dodatek 2 do załącznika nr 8 do konwencji

MIĘDZYNARODOWE ŚWIADECTWO WĄŻENIA POJAZDU

1. Celem międzynarodowego świadectwa ważenia pojazdu (*International Vehicle Weight Certificate – IVWC*) jest uproszczenie procedur przekraczania granicy oraz, w szczególności, uniknięcie ponownego ważenia pojazdów przewożących towary, będących w trasie na terytorium Umawiających się Stron. Dane dotyczące wyników ważenia pojazdu znajdujące się w odpowiednio wypełnionych świadectwach, uznawanych przez Umawiające się Strony, powinny być uznane przez właściwe organy Umawiających się Stron za wiążące. Właściwe organy nie żądają przeprowadzania dodatkowego ważenia pojazdu, oprócz wyrywkowych kontroli w przypadku podejrzenia nieprawidłowości.
2. Międzynarodowe świadectwo ważenia pojazdu, zgodne ze wzorem przedstawionym poniżej w niniejszym dodatku, jest wydawane i stosowane pod nadzorem wyznaczonego organu rządowego każdej z Umawiających się Stron (które uznają takie świadectwa) zgodnie z procedurą opisaną w załączonym świadectwie.
3. Korzystanie ze świadectwa przez operatorów transportowych jest dobrowolne.
4. Umawiające się Strony uznające takie świadectwa dokonują zatwierdzeń punktów ważenia pojazdów, które wypełniają, międzynarodowe świadectwo ważenia pojazdu wspólnie z operatorem transportowym/kierowcą pojazdu drogowego przewożącego towary, zgodnie z minimalnymi wymogami przedstawionymi poniżej:
 - a) punkty ważenia pojazdów powinny być wyposażone w zatwierdzone urządzenia do ważenia pojazdów. Do dokonania ważenia pojazdu Umawiające się Strony uznające takie świadectwa mogą wybrać metodę oraz urządzenia, które uznają za właściwe. Umawiająca się Strona uznająca takie świadectwa zapewnia, by punkty ważenia pojazdów posiadały odpowiednie kompetencje, np. poprzez ich zatwierdzenie lub proces oceny, oraz zapewnią, by punkty te korzystały z odpowiednich urządzeń do ważenia pojazdów, dysponowały wykwalifikowanym personelem, posiadały udokumentowane systemy jakości oraz procedury testowe;
 - b) punkty ważenia pojazdów oraz ich urządzenia do ważenia pojazdów muszą być utrzymywane w dobrym stanie. Urządzenia do ważenia są regularnie sprawdzane i plombowane przez właściwe organy odpowiedzialne za wagi i miary. Urządzenia do ważenia pojazdów, ich maksymalne dopuszczalne błędy oraz eksploatacja są zgodne z zaleceniami Międzynarodowej Organizacji Metrologii Prawnej (OIML);
 - c) punkty ważenia pojazdów są wyposażone w urządzenia do ważenia pojazdów odpowiadające jednemu z poniższych wymogów:
 - zalecenie OIML R 76 „Urządzenia do ważenia pojazdów nieautomatyczne” klasa dokładności III lub większa,
 - zalecenia OIML R 134 „Automatyczne urządzenia do ważenia pojazdów w ruchu”, klasa dokładności 2 lub większa; większe wartości błędów mogą mieć zastosowanie w przypadku poszczególnych pomiarów nacisku każdej z osi.
5. W wyjątkowych przypadkach, w szczególności gdy istnieje podejrzenie nieprawidłowości lub na żądanie operatora transportowego/kierowcy danego pojazdu drogowego, właściwe organy mogą dokonać ponownego ważenia pojazdu. Jeśli punkt ważenia pojazdów dokona kilku błędnych pomiarów, które zostaną wykryte przez organy kontrolujące Umawiającą się Stronę uznającą takie świadectwa, właściwe organy państwa, w którym znajduje się ten punkt ważenia pojazdów, podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby tego typu sytuacja ponownie nie wystąpiła.
6. Wzór świadectwa może być sporządzony w dowolnym z języków Umawiających się Stron uznających takie świadectwa, pod warunkiem że zachowany zostanie układ tekstu świadectwa i kolejność punktów w nim występujących.
7. Każda Umawiająca się Strona uznająca takie świadectwa publikuje wykaz wszystkich punktów ważenia pojazdów w danym państwie, które zostały zatwierdzone zgodnie z przepisami międzynarodowymi, jak również wszelkie zmiany tego wykazu. Wykaz ten oraz wszelkie jego zmiany są przekazywane sekretarzowi wykonawczemu Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ (EKG ONZ) w celu przekazania ich każdej z Umawiających się Stron oraz organizacjom międzynarodowym, o których mowa w art. 2 załącznika nr 7 do niniejszej konwencji.
8. (Postanowienie przejściowe) Ponieważ w chwili obecnej jedynie nieliczne punkty ważenia pojazdów wyposażone są w urządzenia do ważenia pojazdów, za pomocą których można dokonać pomiaru nacisku poszczególnych osi lub pomiaru nacisku zespołu osi, Umawiające się Strony uznające takie świadectwa postanawiają, że w okresie przejściowym, trwającym 12 miesięcy od wejścia w życie niniejszego załącznika, pomiary całkowitej masy pojazdu, określone w pozycji 7.3 międzynarodowego świadectwa ważenia pojazdu, są wystarczające i uznawane przez właściwe organy krajowe.

 ORGANIZACJA NARODÓW ZJEDNOCZONYCH EUROPEJSKA KOMISJA GOSPODARCZA EKG ONZ	MIĘDZYNARODOWE ŚWIADECTWO WAŻENIA POJAZDU (IWVC) Zgodnie z postanowieniami załącznika nr 8 do Międzynarodowej konwencji w sprawie harmonizacji kontroli towarów na granicach z 1982 r. dotyczącego uproszczenia procedur przekraczania granicy w międzynarodowym transporcie drogowym Obowiązuje dla międzynarodowego transportu drogowego towarów				
Wypełnia operator transportowy/kierowca(-y) pojazdu drogowego przewożącego towary <i>PRZED</i> ważeniem pojazdu					
1. Operator transportowy/przedsiębiorstwo (nazwa i adres; państwo)	Tel.				
	Faks				
	Adres poczty elektronicznej				
2. Umowa transportowa nr ⁽¹⁾	Karnet TIR nr <i>(jeśli dotyczy)</i> ⁽²⁾				
3. Dane pojazdu drogowego przewożącego towary					
3.1. Nr rejestracyjny	Ciągnik samochodowy/samochód ciężarowy	Naczepa/przyczepa			
3.2. Układ zawieszenia	Ciągnik samochodowy/samochód ciężarowy ☐ powietrzna ☐ mechaniczna ☐ inna	Naczepa/przyczepa ☐ powietrzna ☐ mechaniczna ☐ inna			
Wypełnia operator zatwierdzonego punktu ważenia pojazdów					
4. Zatwierdzony punkt ważenia pojazdów (nazwa i adres; państwo) Klasa dokładności wagi ⁽⁴⁾ ☐ Klasa II ☐ Klasa III lub ☐ < 0,5 ☐ 1 ☐ 2 4.2. Data ostatniej kalibracji	5. Nr ważenia pojazdu ⁽³⁾				
	6. Data wydania (dzień, miesiąc, rok)				
7. Wyniki ważenia pojazdów (pierwotny, oficjalny zapis punktu ważenia pojazdów należy dołączyć do niniejszego świadectwa)					
7.1. Rodzaj pojazdu ⁽⁵⁾					
7.2. Pomiar nacisku osi, w kg					
	<i>Napędowa</i>	<i>Nienapędowa</i>	<i>Pojedyncza</i>	<i>Podwójna</i>	<i>Potrójna</i>
Oś pierwsza					
Oś druga					
Oś trzecia					
Oś czwarta					
Oś piąta					
Oś szósta ⁽⁶⁾					
7.3. Pomiar całkowitej masy pojazdu brutto, w kg	Ciągnik samochodowy/ samochód ciężarowy	Naczepa/przyczepa	Całkowita masa pojazdu		

8. Dane dotyczące ciężaru 8.1. Zbiornik(-i) połączony(-e) z silnikiem Pojemność zapełniona w ☐ ¼ ☐ ½ ☐ ¾ ☐ 1/1 8.2. Dodatkowy(-e) zbiornik(-i) (do urządzeń chłodzących itp.) Pojemność zapełniona w ☐ ¼ ☐ ½ ☐ ¾ ☐ 1/1		8.3. Liczba kół zapasowych 8.4. Liczba osób w pojeździe w czasie ważenia 8.5. Oś podnoszona ☐ Tak ☐ Nie
Oświadczam, że ww. pomiary ważenia pojazdu zostały przeprowadzone we właściwy sposób przez niżej podpisanego w zatwierdzonym punkcie ważenia pojazdów		Pieczęć
Imię i nazwisko operatora punktu ważenia pojazdów	Podpis	

(¹) Na przykład: nr listu przewozowego CMR.

(²) Zgodnie z konwencją TIR z 1975 r.

(³) Zob. uwagi na stronie 2.

(⁴) Zgodnie z zaleceniem OIML R 76 lub zaleceniem R 134.

(⁵) Kod rodzaju pojazdu, jak podano przy dołączonych rysunkach, np. A₂ albo A₂S₂.

(⁶) Jeśli pojazd posiada więcej niż sześć osi, należy to odnotować w rubryce „Uwagi” na stronie 2.

Wypełnia operator transportowy/kierowca pojazdu drogowego przewożącego towary <i>PO</i> zważeniu pojazdu		
Oświadczam, że: a) pomiary ważenia podane na odwrotnej stronie zostały przeprowadzone w ww. punkcie ważenia pojazdów; b) informacje w pozycjach 1–8 są prawidłowo wypełnione; oraz c) w pojeździe po jego zważeniu w ww. punkcie ważenia pojazdów nie umieszczono dodatkowego ładunku.		
Data	Imię i nazwisko operatora(-ów) transportowego(-ych)/kierowcy(-ów) pojazdu	Podpis(-y)
Ewentualne uwagi		
Wskazówki		
Numer ważenia pojazdu składa się z trzech elementów połączonych myślnikami: 1) kod państwa (zgodnie z Konwencją ONZ o ruchu drogowym z 1968 r.); 2) dwucyfrowy kod pozwalający na identyfikację krajowego punktu ważenia pojazdów; 3) pięciocyfrowy kod (co najmniej) pozwalający na identyfikację poszczególnych pomiarów ważenia. Przykłady: GR-01-23456 lub RO-14-000510. Ten numer seryjny odpowiada numerowi wpisanemu do książki punktu ważenia pojazdów.		

MIĘDZYNARODOWE ŚWIADECTWO WAŻENIA POJAZDU (IVWC)**PODSTAWA PRAWNA**

Międzynarodowe świadectwo ważenia pojazdu zostało opracowane zgodnie z postanowieniami zawartymi w załączniku nr 8 do Międzynarodowej konwencji w sprawie harmonizacji kontroli towarów na granicach z 1982 r. – uproszczenie procedur przekraczania granicy w międzynarodowym transporcie drogowym.

CEL

Międzynarodowe świadectwo ważenia pojazdu ma na celu zapobieganie ponownemu ważeniu pojazdu drogowego przewożącego towary na trasie przejazdu w transporcie międzynarodowym, w szczególności przy przekraczaniu granicy. Korzystanie ze świadectwa przez operatorów transportowych jest dobrowolne.

PROCEDURA

Jeśli Umawiające się Strony uznają międzynarodowe świadectwo ważenia pojazdu należyćie wypełnione przez: a) operatora zatwierdzonego punktu ważenia pojazdów; oraz b) operatora transportowego/kierowcę (kierowców) pojazdu drogowego przewożącego towary, jest ono przyznawane i uznawane jako dokument zawierający prawidłowe i wiarygodne dane dotyczące ważenia pojazdu przez właściwe organy Umawiających się Stron. Ogólną zasadą jest, że właściwe organy uznają informacje zawarte w niniejszym świadectwie za ważne i nie będą żądały wykonania dodatkowego ważenia pojazdu. Aby zapobiec nadużyciom, właściwe organy mogą w wyjątkowych przypadkach, a zwłaszcza gdy istnieje podejrzenie nieprawidłowości, zważyć pojazd zgodnie z przepisami krajowymi.

Pomiary wynikające z ważenia pojazdu, dokonywane w celu wystawienia niniejszego świadectwa, są przeprowadzane przez zatwierdzone punkty ważenia pojazdów na wniosek operatora (operatorów) transportowego (transportowych)/kierowcy (kierowców) pojazdu drogowego przewożącego towary, którego (których) pojazd jest zarejestrowany na terytorium jednej z Umawiających się Stron uznających takie świadectwa, a koszty ograniczają się do opłat za świadczone usługi.

Do celów sporządzenia niniejszego świadectwa zatwierdzone punkty ważenia pojazdów muszą być wyposażone w urządzenia do ważenia pojazdów, odpowiadające jednemu z poniższych wymogów:

- zalecenie OIML R 76 „Urządzenia do ważenia pojazdów nieautomatyczne” klasa dokładności III lub większa, albo
- zalecenia OIML R 134 „Automatyczne urządzenia do ważenia pojazdów w ruchu”, klasa dokładności 2 lub większa; większe wartości błędów mogą mieć zastosowanie w przypadku poszczególnych pomiarów nacisku każdej z osi.

KARY

Operator (operatorzy) transportowy (transportowi)/kierowca (kierowcy) pojazdów drogowych przewożących towary podlega (podlegają) ustawodawstwu krajowemu w przypadku złożenia fałszywego oświadczenia w międzynarodowym świadectwie ważenia pojazdu.

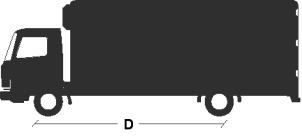
Przy określaniu znaczenia prawnego pomiarów ważenia pojazdu należy oszacować możliwość wystąpienia błędów dla każdego systemu ważenia. Wartość błędów, złożona z ukrytego błędów wagi oraz błędów na skutek działania czynników zewnętrznych, należy odjąć od uzyskanego wyniku ważenia, aby uniknąć sytuacji, w której potencjalne przeciążenie wynika z niedokładności wagi lub zastosowanej procedury ważenia pojazdu.

W związku z powyższym na operatorów transportowych korzystających z niniejszego świadectwa nie będą nakładane kary, o ile wynik pomiaru (pomiarów) ważenia pojazdu, podany w świadectwie po odjęciu maksymalnej wartości dopuszczalnego błędów granicznego (tj. maksymalnie 2 procent lub 800 kg w przypadku pojazdu ważącego 40 ton) nie przekracza maksymalnego dopuszczalnego wartości masy (mas) określonej (określonych) w przepisach krajowych.

ZAŁĄCZNIK
do MIĘDZYNARODOWEGO ŚWIADECTWA WAŻENIA POJAZDU (IVWC)
Rysunki przedstawiające rodzaj pojazdów drogowych przewożących towary zgodnie z wymogami pozycji 7.1 IVWC

Nr	Pojazdy drogowe przewożące towary	Rodzaj pojazdu * Oznacza pierwszy alternatywny układ osi ** Oznacza drugi alternatywny układ osi	Odległość między osiami (m) ⁽¹⁾ ⁽¹⁾ Brak specyfikacji, jeśli nie dotyczy
----	-----------------------------------	---	--

I. POJAZDY ZWYKŁE

1		A ₂	D < 4.0
2		A ₂ *	D ≥ 4.0
3		A ₃	
4		A ₄	

Nr	Pojazdy drogowe przewożące towary	Rodzaj pojazdu * Oznacza pierwszy alternatywny układ osi ** Oznacza drugi alternatywny układ osi	Odległość między osiami (m) ⁽¹⁾ ⁽¹⁾ Brak specyfikacji, jeśli nie dotyczy
5		A ₃ *	
6		A ₄ *	
7		A ₅	

II. ZESPÓŁ POJAZDÓW

(pojazdy złożone zgodnie z Konwencją o ruchu drogowym z 1968 r., rozdział I art. 1 lit. t)

1		A ₂ T ₂	
2		A ₂ T ₃	
3		A ₃ T ₂	

Nr	Pojazdy drogowe przewożące towary	Rodzaj pojazdu * Oznacza pierwszy alternatywny układ osi ** Oznacza drugi alternatywny układ osi	Odległość między osiami (m) ⁽¹⁾ (1) Brak specyfikacji, jeśli nie dotyczy
4		A ₃ T ₃	
5		A ₃ T ₃ *	
6		A ₂ C ₂	
7		A ₂ C ₃	
8		A ₃ C ₂	
9		A ₃ C ₃	

Nr	Pojazdy drogowe przewożące towary	Rodzaj pojazdu * Oznacza pierwszy alternatywny układ osi ** Oznacza drugi alternatywny układ osi	Odległość między osiami (m) ⁽¹⁾ ⁽¹⁾ Brak specyfikacji, jeśli nie dotyczy
10		A ₂ C ₁	
11		A ₃ C ₁	

III. POJAZDY CZŁONOWE

1	z 3 osiami		A ₂ S ₁	
2	z 4 osiami (pojedyncze lub podwójne)		A ₂ S ₂	D ≤ 2.0
			A ₂ S ₂ *	D > 2.0
			A ₃ S ₁	

Nr	Pojazdy drogowe przewożące towary	Rodzaj pojazdu * Oznacza pierwszy alternatywny układ osi ** Oznacza drugi alternatywny układ osi	Odległość między osiami (m) ⁽¹⁾ ⁽¹⁾ Brak specyfikacji, jeśli nie dotyczy	
3	z 5 lub 6 osiami (pojedyncze, podwójne, potrójne)		A ₂ S ₃	
			A ₂ S ₃ *	
			A ₂ S ₃ **	
			A ₃ S ₂	D ≤ 2.0
			A ₃ S ₂ *	D > 2.0
			A ₃ S ₃	

Nr	Pojazdy drogowe przewożące towary		Rodzaj pojazdu * Oznacza pierwszy alternatywny układ osi ** Oznacza drugi alternatywny układ osi	Odległość między osiami (m) ⁽¹⁾ (¹) Brak specyfikacji, jeśli nie dotyczy
			A ₃ S ₃ *	
			A ₃ S ₃ **	
		Brak rysunku	A _n S _n	

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 26 lutego 2009 r.

zmieniająca decyzję 2005/51/WE w odniesieniu do okresu, w którego trakcie można wprowadzać do Wspólnoty glebę skażoną pestycydami lub trwałymi zanieczyszczeniami organicznymi w celu jej odkażenia

(notyfikowana jako dokument nr C(2009) 1174)

(2009/162/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 15 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W drodze odstępstwa od dyrektywy 2000/29/WE decyzja Komisji 2005/51/WE z dnia 21 stycznia 2005 r. upoważniająca państwa członkowskie do ustanowienia tymczasowych odstępstw od niektórych przepisów dyrektywy Rady 2000/29/WE w odniesieniu do przywozu gleby skażonej pestycydami lub trwałymi zanieczyszczeniami organicznymi w celu jej odkażenia ⁽²⁾ zezwala, przez pewien okres, państwom członkowskim uczestniczącym w prowadzonym przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) programie zapobiegania i likwidacji przestarzałych i niepotrzebnych pestycydów na udzielenie zgody na przywóz do Wspólnoty gleby skażonej takimi pestycydami w celu oczyszczenia w specjalistycznych spalarniach odpadów niebezpiecznych.
- (2) Jako że opóźniła się realizacja tego programu, należy przedłużyć okres, w którego trakcie można wprowadzać

skażoną glebę na mocy zezwolenia udzielonego na podstawie decyzji 2005/51/WE.

- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2005/51/WE.
- (4) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Zdrowia Roślin,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W drugim akapicie art. 1 decyzji 2005/51/WE słowa „28 lutego 2009 r.” zastępuje się słowami „29 lutego 2012 r.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lutego 2009 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 10.7.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 21 z 25.1.2005, s. 21.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 26 lutego 2009 r.****zmieniająca decyzję 1999/217/WE w odniesieniu do rejestru substancji aromatycznych używanych w lub na środkach spożywczych***(notyfikowana jako dokument nr C(2009) 1222)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2009/163/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2232/96 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 października 1996 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla substancji aromatycznych używanych lub przeznaczonych do użycia w lub na środkach spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 3 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 2232/96 określono procedurę dotyczącą ustalania zasad odnoszących się do substancji aromatycznych używanych lub przeznaczonych do użycia w środkach spożywczych. W rozporządzeniu tym przewidziano przyjęcie rejestru substancji aromatycznych („rejestr”) po notyfikacji przez państwa członkowskie wykazu substancji aromatycznych, które mogą być używane w lub na środkach spożywczych sprzedawanych na ich terytorium, i na podstawie kontroli tej notyfikacji przez Komisję.
- (2) W rozporządzeniu (WE) nr 2232/96 przewidziano ponadto program oceny substancji aromatycznych figurujących w rejestrze („program oceny”) w celu sprawdzenia, czy substancje te spełniają ogólne kryteria ich użycia przedstawione w załączniku do tego rozporządzenia. W rozporządzeniu (WE) nr 2232/96 postanowiono, że osoby odpowiedzialne za wprowadzenie substancji aromatycznych do obrotu mają przedłożyć Komisji wszelkie dane niezbędne do ich oceny. W rozporządzeniu tym postanowiono również, że po zakończeniu programu oceny ma zostać przyjęty wykaz substancji aromatycznych, których użycie ma być dozwolone, z wyłączeniem pozostałych substancji.
- (3) Decyzją 1999/217/WE ⁽²⁾ Komisja przyjęła, na mocy rozporządzenia (WE) nr 2232/96, rejestr substancji aromatycznych używanych w lub na środkach spożywczych.

- (4) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1565/2000 z dnia 18 lipca 2000 r. ustanawiającym środki konieczne do przyjęcia programu oceny w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 2232/96 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ przewidziano, że osoba odpowiedzialna za wprowadzenie do obrotu pewnych substancji aromatycznych figurujących w rejestrze ma przedłożyć określone informacje w celu umożliwienia przeprowadzenia oceny tych substancji.
- (5) W odniesieniu do 148 substancji nie przedłożono żadnych informacji ani nie poinformowano Komisji o zamiarze ich późniejszego przedłożenia. W związku z tym substancje te nie mogą być ocenione w odniesieniu do ich zgodności z ogólnymi kryteriami użycia substancji aromatycznych określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 2232/96. Należy zatem skreślić te substancje z rejestru.
- (6) W zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 2232/96 i zalecenia Komisji 98/282/WE z dnia 21 kwietnia 1998 r. w sprawie sposobów, przy pomocy których państwa członkowskie i państwa sygnatariusze Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym powinny chronić własność intelektualną w związku z opracowywaniem i produkcją substancji aromatycznych, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2232/96 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾, w odniesieniu do niektórych substancji notyfikujące państwa członkowskie zażądały takiego sposobu rejestrowania tych substancji, aby chronione były prawa własności intelektualnej producenta.
- (7) Okres ochronny dla tych substancji, wymienionych w części B rejestru, jest ograniczony do najwyżej pięciu lat od daty otrzymania notyfikacji. Okres ten obecnie upłynął w przypadku 4 pozostałych substancji, które w związku z tym powinny zostać przeniesione do części A rejestru.
- (8) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 1999/217/WE.
- (9) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 23.11.1996, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 84 z 27.3.1999, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 8.⁽⁴⁾ Dz.U. L 127 z 29.4.1998, s. 32.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik do decyzji 1999/217/WE zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lutego 2009 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

1. Skreśla się akapit pierwszy załącznika do decyzji 1999/217/WE w brzmieniu:

„Rejestr określonych chemicznie substancji aromatycznych został podzielony na dwie oddzielne części. W części A wymienione są substancje zgodnie z ich numerami FL. W części B wymienione są te substancje, w odniesieniu do których państwa członkowskie zażądały poufności w celu ochrony praw własności intelektualnej producenta.”.

2. W załączniku do decyzji 1999/217/WE w części A wprowadza się następujące zmiany:

- a) skreśla się wiersze w tabeli odpowiadające substancjom, którym przypisano następujące numery FL:

01.025	01.062	01.068	01.069	01.071	01.072	01.073	01.074
01.075	01.076	02.053	02.068	02.118	02.129	02.130	02.151
02.163	02.199	02.215	02.232	02.237	02.238	02.244	03.018
03.021	04.060	04.071	04.081	04.083	05.054	05.133	05.135
05.176	05.177	05.200	05.207	05.209	05.210	05.212	05.213
05.214	05.215	06.060	06.068	06.099	06.108	06.113	07.143
07.144	07.145	07.163	07.173	07.174	07.192	07.216	07.241
07.245	07.246	07.252	08.110	08.111	08.126	08.128	09.311
09.384	09.576	09.635	09.654	09.817	09.845	09.853	09.881
09.887	09.896	09.903	09.914	10.041	10.046	10.065	10.071
11.011	11.012	11.013	11.019	11.022	11.024	12.110	12.115
12.186	12.245	12.246	12.247	12.248	12.250	12.260	12.261
12.263	13.036	13.104	13.110	13.121	13.131	13.147	13.156
13.158	13.159	13.164	13.181	13.187	14.090	14.151	14.153
14.156	14.157	14.158	14.162	14.165	14.166	15.041	15.046
15.053	15.059	15.065	15.073	15.075	15.095	15.100	15.101
15.104	15.105	15.117	15.121	15.122	15.123	15.124	16.050
16.064	16.065	16.066	16.067	16.068	16.069	16.070	16.078
16.079	16.084	16.085	17.009				

- b) w tabeli dodaje się wiersze w brzmieniu:

Nr FL	Grupa chemiczna	CAS	Nazwa	Fema	CoE	Einecs	Nr FL	Synonimy	Nazwa systematyczna	Uwagi
„09.929	8	220621-22-7	glutaran L-monomentylu	4006			09.929			
03.023	16	1608-72-6	octan 1-etoksyetylowy	4069			03.023			
16.083	30	446-71-9	2-(4-hydroksy-3-metoksyfenylo)-5,7-dihydroksy-chromanon				16.083			
07.250	5	3916-64-1	3,5-heptadien-2-on				07.250”			

3. Skreśla się część B załącznika do decyzji 1999/217/WE.

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

WSPÓLNE STANOWISKO RADY 2009/164/WPZiB

z dnia 26 lutego 2009 r.

przedłużające obowiązywanie środków wspierających skuteczne wykonanie mandatu Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Byłej Jugosławii (MTKJ)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 30 marca 2004 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2004/293/WPZiB odnawiające środki wspierające skuteczne wykonanie mandatu Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Byłej Jugosławii (MTKJ) ⁽¹⁾. Obowiązywanie tych środków zostało ponownie przedłużone wspólnym stanowiskiem 2008/223/WPZiB ⁽²⁾ do dnia 16 marca 2009 r.

(2) Należy przedłużyć obowiązywanie środków wprowadzonych na mocy wspólnego stanowiska 2004/293/WPZiB na okres kolejnych 12 miesięcy,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE STANOWISKO:

Artykuł 1

Wspólne stanowisko 2004/293/WPZiB przedłuża się do dnia 16 marca 2010 r.

Artykuł 2

Niniejsze wspólne stanowisko staje się skuteczne z dniem jego przyjęcia.

Artykuł 3

Niniejsze wspólne stanowisko zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 26 lutego 2009 r.

W imieniu Rady

I. LANGER

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 65.

⁽²⁾ Dz.U. L 70 z 14.3.2008, s. 22.

NOTA DO CZYTELNIKA

Instytucje postanowiły zaprzestać umieszczania w swoich tekstach wzmianek o ostatnich zmianach cytowanych aktów.

O ile nie określono inaczej, akty, do których następują odesłania w opublikowanych tekstach, są aktami obecnie obowiązującymi.